

DE VIERDE GRAAD

DANIQUE VAN DER RIJT-DE RIDDER

ZOMER 2062

ALEX

4 augustus, Zuidgrens Bergerac

Een ongewoon geluid galmt over het natte grasland. Hij kan het niet thuisbrengen. Het klinkt het meest als een dier. Een zompig soort plonzen, van poten in het slijk. Alsof een beest zich uit de modder omhoogworstelt en de drassige bedding van de greppel beklimt.

‘Hallo? Is daar iemand?’ Alex de Winter draait zijn smartwatch richting het geluid. Er is niets te zien; alleen een tweede lichtbundel, die een stukje verderop uit het horloge van zijn dienstpartner schijnt.

Voor hem rijst het hekwerk omhoog uit de diepe, donkere greppel. Van dichtbij lijkt het iets buitenaards. Twee reusachtige bouwwerken vlak achter elkaar, ontworpen om alles wat aan de andere kant leeft buiten te houden.

De grensafscheiding aan de buitenkant is zeker tien meter hoog met ouderwets prikkeldraad langs de bovenrand. Het tweede hek, dat aan zijn kant van de grens staat, is voorzien van tralies waar een paar duizend volt op staat. Tegen de palen hangen grote, gele waarschuwborden. Vanaf hier kijkt Alex tegen de achterkant, maar hij weet precies wat erop staat. Woorden in hoofdletters van meer dan een meter breed. Een waarschuwing om hen af te schrikken.

En dat werkt. Nou ja, in elk geval tot nu toe.

Argwanend schijnt hij de lichtstraal naar links. Het geluid is

verdwenen. Voor hem ligt alleen een leeg, donker grasveld. In de verte dansen de lichtjes van een andere patrouille. Alex weet dat het de jeugddienst is, want dit is het niemandsland, hier kom je alleen als het moet.

Behalve als je een zuiderling bent misschien, als je de kans krijgt...

Meteen schudt hij de gedachte van zich af. Hij heeft nog nooit gehoord dat er iemand voorbij de hekken is gekomen. Ze zijn ondoordringbaar. En mocht het toch lukken, dan zou diegene direct tegen de jeugddienst aanlopen.

Dat is waarom hij hier is.

Alex haat het patrouilleren, maar hij begrijpt dat het nodig is. Boven-dien moeten ze allemaal. Iedere jongere tussen de achttien en tweeën-twintig wordt opgeroepen. Eén maand per jaar, zes dagen per week, acht uur per dag. Zonder die strenge grenscontrole zouden de zuiderlingen zo de Unie binnenkomen, net zoals ze tijdens de oorlog geprobeerd hadden. En wat zouden ze dan doen? Hun laatste voedsel inpikken, hun huizen, hun spullen. Het was 'met een deel van de mensheid overleven of allemaal verzuipen'. Zo had hij het op school geleerd.

Voorzichtig wurmt hij zijn vinger onder de strakke horlogeband. De hitte plakt het metaal tegen zijn huid.

Wat zou het fijn zijn als hij het ding heel even af kon doen...

Alex werpt een blik op het schermje rond zijn pols. Iedere inwoner van de Unie heeft er één. De dag na zijn twaalfde verjaardag was het vastge-klikt, bedoeld om nooit meer af te gaan. Alex weet nog hoe mooi hij het vond; alsof hij eindelijk echt bij de Unie hoorde.

Met rechte rug loopt hij verder naar links. Zweet druppelt over zijn voorhoofd. De regen van vanmiddag heeft geen enkele verkoeling gebracht. Het lijkt alleen nog klammer dan anders, nog verstikkender.

Alex beweegt zijn hand omlaag en de lichtbundel volgt zijn bewe-ging. De greppel waaruit de hekken omhoogkomen, staat vol met troe-bel water. Een donkere opening piept net boven de glinsterende brij uit,

nauwelijks zichtbaar tussen het slijk. Een gekleurd lichtje schittert op het oppervlak.

Waar komt dat vandaan?

Hij kijkt op. De lampen tussen de twee hekdelen boven zijn hoofd knippen rood-wit. Dat kan maar één ding betekenen. Er is een stroomstoring. Misschien door de stortbui van vanmiddag. Of zou het sabotage kunnen zijn? Met grote ogen staart hij naar het gat.

Wat als het nu júíst vandaag iemand is gelukt om erdoor te komen? Wat als hij oog in oog komt te staan met een zuiderling? Aandachtig zoekt hij naar een beweging, maar hij ziet alleen het kalme water, dat bijna over de rand van de greppel stroomt.

Alex tikt tegen het oortje van zijn communicatiesysteem om de microfoon te activeren. 'Brugman, stroomstoring bij 53.6, versterking alsjeblieft.' Hij schijnt het licht zo ver mogelijk over het gras.

Dylan Brugman steekt zijn hand in de lucht en trekt een sprintje in zijn richting.

En terwijl hij dichterbij komt, klinkt het geluid opnieuw: een zacht, drassig gespetter.

Alex' hartslag versnelt. Niet ver bij hem vandaan schuift iets door de modder. Alex draait zich om. De lichtbundel blijft hangen op een kleine grasheuvel.

'Hallo?' zegt hij weer.

Direct is het geluid verdwenen. Het is zo stil dat hij zijn eigen bloed hoort ruisen.

Wat als het een zuiderling is? Wat kan het anders zijn? Dieren zijn er bijna niet meer, zeker geen dieren die zoveel lawaai maken.

'Hé, De Winter, wat kan ik voor je doen?' Dylan komt aanlopen en geeft hem een klap op zijn schouder.

Alex zegt niets. Hij wijst alleen naar het knipperende licht op het hek, daarna naar de heuvel waar het geluid vandaan is gekomen.

Dylan knikt en stapt verder. 'Het is vast niets.' Zijn vlotte passen soppen in de modder, het machinegeweer houdt hij met twee handen vast.

Alex volgt het lichtje van Dylans horloge in het donker. Van links naar rechts, van boven naar beneden, tot het plotseling tot stilstand komt.

Voorzichtig komt Alex dichterbij. Hij voelt zijn vingers trillen. De plakkerige aarde trekt stevig aan zijn voeten.

En dan ziet hij het, in het zwakke licht van de maan. Achter de heuvel zit een jongen. Met grote, angstige ogen kijkt hij naar hen op. Langzaam steekt hij zijn dunne armen in de lucht.

'Por favor, sir, please, don't shoot.'

De jongen heeft een smal gezicht, zijn stem klinkt klein. Hij is niet veel ouder dan veertien.

Dylan gebaart met het geweer naar de grond. *'On the ground!'*

Maar de jongen blijft zitten. Smekend houdt hij zijn handen op naar de hemel.

Alex' maag draait zich in een vreemde kronkel. Is dit nu de vijand over wie zijn generaals het hebben? Snel zet hij een stap naar voren en duwt de loop van Dylans geweer omlaag. 'Misschien moeten we een beetje rustig doen? Hij is nog hartstikke jong.'

Dylan schudt zijn hoofd. 'Maakt niet uit, we moeten hem arresteren.' Hij richt de loop weer op de jongen.

'Jaja, natuurlijk, dat snap ik ook wel, maar het is een jochie, hè?'

'Wat wil je dan doen? Hem laten gaan? Wat denk je dat er met ons gebeurt als ze daarachter komen?'

Een moment kijkt hij naar Dylan, een paar seconden maar, en dan gaat alles ineens heel snel. De jongen schiet overeind en met alle energie die hij in zich heeft, zet hij het op een lopen. Hij probeert hen niet te passeren maar rent naar links, verder over het grasland langs de hoge hekken. Zonder na te denken zet Alex de achtervolging in. Dylan volgt hem op de voet.

'Stop, sta stil!' roept Alex.

Maar de jongen luistert niet. Hij rent op volle kracht, zijn blote voeten wegglijdend in het gras.

‘Stop, alsjeblieft!’ schreeuwt Alex weer.

De jongen mindert geen vaart. Hij sprint richting de boomgrens aan de noordkant. Als hij die haalt, wordt het veel moeilijker om hem te pakken. De dichtbegroeide strook kan hem naar allerlei plaatsen brengen. Het stadje Bergerac bijvoorbeeld, of het natuurgebied rond het kasteel van Tiregand.

Alex volgt hem zo snel als hij kan. Achter hem hoort hij Dylan hijgend schreeuwen. ‘*Stop, or we will fucking shoot!*’

De jongen is bijna buiten het bereik van zijn lamp. Het licht schijnt alleen nog op zijn benen. Alex heeft geen tijd om erbij stil te staan. De jongen voor hem blijft maar rennen.

Plotseling begint Alex’ smartwatch te piepen. *Waarschuwing. Extreem hoge hartslag.*

Bij elke stap zwaait de loop van het geweer tegen zijn bovenarm. De hitte om hem heen is zo intens dat hij niet meer kan ademen.

‘Hij ontkomt!’ De stem van Dylan klinkt ver weg. Als Alex over zijn schouder kijkt, ziet hij dat zijn maatje bijna uit het zicht is. ‘Alex, je moet hem stoppen!’

Het gepiep rond zijn pols wordt steeds luider. Hij kan niet meer. Hijgend komt hij tot stilstand. Zonder er echt over na te denken trekt hij het geweer van zijn schouder en richt.

Er klinkt een harde knal. De jongen glijdt onderuit en met een doffe plons landt hij met zijn gezicht in een plas. Een intense, beangstigende stilte vult de nacht.

Het licht van zijn horloge trilt als Alex het lichaam van de jongen beschijnt. Hij lijkt nog kleiner dan net. Door zijn warrige haar stroomt donkerrood bloed in de aarde.

Dylan doemt op uit de duisternis. ‘Heb je hem doodgeschoten?’

Alex schudt zijn hoofd. 'Dat was helemaal niet de bedoeling, ik wilde gewoon zijn been raken.'

Dylan zegt niets. In het licht van de maan is zijn gezicht net zo grauw als het hemd dat hij draagt. Voorzichtig haalt hij het geweer uit Alex' trillende handen.

Een vreemd gevoel trekt door Alex' maag naar boven. Alsof er een slang vanuit zijn darmen door zijn buik omhoogklimt.

Dylan slaat een arm om zijn schouder. 'Je had geen keus, man.' De stem van zijn vriend kraakt vreemd. 'De sergeant zal het wel begrijpen.'

'Het... het was een ongeluk,' stamelt Alex zacht.

Dylan schraapt zijn keel. 'Ik weet het.' Steeds opnieuw klopt hij met zijn hand op Alex' bovenarm, alsof dat hem zou moeten troosten. 'Maar je hebt de Unie beschermd met alles wat je hebt.'

Er komen geen woorden meer uit Alex' mond. De wereld om hem heen wordt langzaam wazig. Het licht van zijn smartwatch valt uit en Alex wordt omringd door een kille, klamme duisternis.